

POČÁTEK KULTOVNÍ
UPÍŘÍ SÉRIE

BRIAN LUMLEY

NEKROSKOP

Fig. 1

Necroscope®
Copyright © 1986 by Brian Lumley
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Robert Čapek, 1994, 2023
Cover © Dark Crayon, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3954-7 (pdf)

V
M

Fig. I.

◆ NEKROSKOP

BRIAN LUMLEY

PŘELOŽIL ROBERT ČAPEK

F**OB**S

Věnováno „Squidge“

NEKROSKOP:

NĚCO JAKO PŘEDMLUVA

Toto je příběh o tom, jak, proč a kdy jsem napsal knižní sérii *Nekroskop*... a který nebylo možné vyprávět dřív, protože jsem ji až do nedávné doby stále psal! Nebo jsem přinejmenším psal další pokračování. Strávil jsem tím opravdu dlouhou dobu, což znamená, že se musím vrátit hodně daleko do minulosti. Začnu v době, která napsání *Nekroskopa* předcházela, protože než vypěstujete květinu, musíte zasadit semínko.

Opravdu první semínko bylo zasazeno, když jsem byl ještě malé dítě – a tím myslím *vážně* malé, maximálně tak pětileté. Zažíval jsem tehdy ve snech takovou divnou věc; vlastně ji zažívám pořád. Někdy – i když už bohužel ne poslední dobou – jsem dokázal ve snu létat. Věděl jsem, jak na to! A vždycky po probuzení mi chvilku trvalo, než mi došlo, že to neumím. Vyložene jsem to nenáviděl!

Když jsem byl ještě dítě, často jsem ve snu cestoval. Uložil jsem se do postele a hned v dalším okamžiku jsem byl někde jinde: na písčité pláži s kamarády nebo jsem hluboko v lese lezl na svůj oblíbený strom; a hned v následující chvíli jsem byl zase někde jinde. Okamžitá změna prostředí! No, dobře, tyhle sny všichni známe, ale protože mi všechna ta snová místa připadala dokonale skutečná, žasl jsem nad tím. Škoda že jsem z toho úžasu vyrostl.

Bylo to ale semínko, které v mladé mysli zakořenilo. Když jsem později četl vědeckofantastické knížky, neměl jsem nejmenší problém přijmout myšlenku teleportace. Pokud si člověk něco dokáže představit, dokáže to i vytvořit, a já si takové věci představoval a snil jsem o nich od chvíle, kdy jsem byl malé dítě, což bylo dávno, dávno před *Star Trekem*.

Roky běžely a rychle se uchyťovala další semínka. V patnácti jsem jako učeň pracoval v městečku nějakých deset kilometrů od naší vesnice a přes cestu u zastávky autobusu, kde jsem vystupoval, stála trafika, kde jsem si koupil první číslo britské mutace *Weird Tales*. Pak už jsem ten časák kupoval každý měsíc. Bože můj, kdybych tenkrát věděl co dnes! Rozhodně bych si všechna čísla schovával a udržoval je v dokonalém stavu, protože o padesát let později mají obrovskou hodnotu. Víte, co bych udělal, kdybych měl stroj času? Dopravil bych do roku 1953–54 pár uncí zlata, prodal je za peníze, které se používaly před zavedením decimální měny, a nakoupil bych tolik časopisů, kolik bych jen sehnal – stály tenkrát šilink za výtisk (což v současnosti dělá devět centů), a pokud jste nakupovali na bleším trhu, dali jste za jeden šestipenci (čtyři a půl centu). Jistě, vím, že existují lepší způsoby, jak nadělat peníze se strojem času, ale takhle bych to udělal. Ne proto, abych je pak prodal, Bože můj, ne – ale abych si k nim mohl alespoň čichat!

O něco později do té trafiky dorazily i proslulé EC komiksy.

Pokud vám ještě nebylo padesát, možná ani nevíte, o čem teď mluvím; na druhou stranu je možné, že je znáte i bez ohledu na svou věkovou kategorii, protože tyhle věci inspirovaly filmy, dočkaly se mnoha reedicí, dají se pořád sehnat v nádherných vydáních u specializovaných vydavatelů a tak dále.

A pokud jde o mě, tak tam vycházely nejpamětihodnější příběhy, jaké se kdy během posledního století na hororové scéně objevily – a to mluvím o scéně, kde se potkávali H. P. Lovecraft, *Weird Tales*, Arkham House, *Famous Monsters of Filmland*, Universal Studios a Hammer. Proč se zmiňuji i o Universalu a Hammeru? Protože odtamtud přišli lidé, kteří nám dali nejlepší a nejnadčasovější verze Frankenstein, Vlčího muže a Drákuly. (Ano, ano – vím, že tu byl *Nosferatu*; nesnažím se být úplně puristicky a naprosto vědecky přesný. Říkám to ale tak, jak to vidím já.)

Pokud jde o ty staré filmy od Universalu a to, co si z nich pamatují nejlépe, je na prvním místě Drákula. Ale ta nejlepší verze, která mi nejvíc utkvěla v paměti, by byla ta z remaků Hammeru; hrabě sající krev a to, jak se jeho plášť zavlní, když seskakuje

z hradeb... *ááááá!* Je tedy naprosto přirozené (nepřirozené?), že cítím záchvat nostalgie (Nostalgie? Ano, znáte ji dokonce i tehdy, když je vám sedmnáct let!) při *Weird Tales* a starých komiksech EC s názvy jako *Krypta hrůzy*, *Smršť strachu* a možná ze všech nejvíc *Příběhy z krypty*. Vždyť tam jsou samozřejmě všichni ti upíři! Ano, je docela dobře možné, že v některých číslech těchto časopisů tradiční upířské příběhy nenajdete, ale pokud to tak je, tak si je nepamatuji a ani si je pamatovat nechci.

Co se týče románu Brama Stokera – myslím, že jsem jej rádek za řádkem četl v místní knihovně, protože mi rodiče nedovolili, abych měl tuhle knihu doma; bylo mi tehdy zhruba sedm osm let. A o nějakých jedenáct dvanáct let později – anebo to možná bylo ještě trochu později – jsem si přečetl knihu *Já, legenda* od Richarda Mathesona. Naprostá klasika! Byla tak dobrá, že jsem si na další čtvrtstoletí rozmyslel pokus o vlastní upířskou knihu.

Ale semínka už byla zasazena...

Je škoda, že každé z nich neroste za stejně dobrých okolností. Některá vzešla v dobré setbě a vedla k jasným, inspirativním nápadům, ale jiná... inu, někdy nápady, příběhové linky nebo dialogy vyrašily v časech čirého utrpení. Takovou chvílí byla například i smrt mého otce v roce 1980. Bylo to v červnu toho roku, kdy mi zavolala sestra, že otec leží v nemocnici. Než jsem dorazil z velitelství a školícího střediska Královské vojenské policie v Chichesteru domů do Hordenu na severozápadním pobřeží Anglie, byl už mrtvý.

Šel jsem s matkou, abychom se s ním rozloučili v místním pohřebním ústavu, a tehdy mi to teprve opravdu došlo. Za celou dobu, kterou jsem strávil v armádě – bylo to dvaadvacet let – jsem otce viděl možná desetkrát, ale nikdy jsem s ním nestrávil víc než pár dní a nikdy jsme se nedokázali sejt o samotě.

Buď jsem musel být s dětmi, nebo měl on práci, nebo jsem neměl čas, nebo stovka dalších věcí, které se nějak postavily do cesty tomu, abychom si spolu sedli a popovídali – už ne jako chlapec s mužem, ale jako muž s mužem. A přitom toho věděl a uměl tolik a teď už jsem se ho nemohl zeptat na... vlastně na cokoli.

Zašel jsem do jeho oblíbené hospody (dodnes si pamatuji, že tam byly na podlaze piliny a pod mosaznými opěrkami na nohy stála plivátka) a koupil jsem dvě piva, jedno pro sebe, jedno pro něho. A když se nikdo nedíval, povídal jsem si s ním. Napil jsem se ze své sklenice, pak z jeho a tak dál.

A povídali jsme si... většinou jsem ovšem mluvil já a říkal jsem mu, jak moc je mi líto toho, že jsme to nedělali častěji. Bože můj, jak mi tenkrát chyběl a jak bych dal cokoli, abych ho mohl ještě jednou vidět! A co bych dal za to, abych si mohl sednout k jeho hrobu, mluvit s ním, utěšovat ho a nechat se utěšit. Nebylo to ale možné. A takhle bylo zasazeno poslední semínko.

Je pravda, že tomu semínku trvalo nějaké tři čtyři roky, než pořádně zakořenilo a vystřelilo výhonky. A pravdou je i to, že když se probudilo, připojilo se k němu několik dalších (o těch už jsem mluvil) a vytvořily zvláště hybridní, opravdu pozoruhodný květ. A já věděl, jak o něj pečovat. Pojmenoval jsem jej *Nekroskop*: příběh o člověku, který dokáže mluvit s mrtvými pomocí Möbi-ova kontinua – kterému jsem tak říkal podle proslulého a dávno mrtvého německého matematika a astronoma Augusta Ferdinanda Möbia – dokáže cestovat tam a zpátky v čase a bojovat za správnou věc s upíry z paralelního vesmíru.

Prapůvodní nekroskop byl (a je) Harry Keogh. S tímto chlapcem a mužem se setkáte na stránkách hned za tímto úvodem. Ale:

Harry nezískal všechny své schopnosti hned od začátku; samostatné charakterové stránky a přednosti se vyvíjely postupně během jeho hybridního dospívání. Ještě na konci prvního *Nekroskopa* Harryho schopnosti nejsou plně vyvinuté... a jejich vývoj bude trvat další čtyři knihy! Když jsem ale dopsal poslední odstavec prvního dílu série, věděl jsem, že jsem se narodil pro to, abych tento příběh napsal.

No dobře, tohle vyznělo trochu bombasticky, nafoukaně a egoisticky, ale... líbí se mi to. Protože je to pravda. Byl jsem z toho nadšený tehdy a mohu vás ujistit, že to nikdy nepřešlo a jsem nadšený i teď. Stala se spousta vzrušujících věcí a dodnes

se dít nepřestaly. Je ale pravda, že v průběhu těch let jsem narazil na pár potíží. Jako například:

Psaní všech 150 000 slov prvního románu mi trvalo od 14. března do 14. září roku 1984; přesně šest měsíců. Rukopis pak skončil u Nicka Austina v Grafton Books v Londýně a Nick mi docela brzy zavolal. Knihu četl; byl z ní nadšený; Grafton ji vydá. Pokud si vzpomínám přesně, dostal jsem zálohu na honorář tři tisíce liber, což dělá zhruba čtyři a půl tisíce dolarů. Au! Uvědomte si ale, že to bylo v roce 1984. I když to nebylo moc peněz, přinejmenším jsem neměl zůstat hlady v roce 1985.

V roce 1986 vyšel *Nekroskop* poprvé... tyhle věci prostě nějaký čas trvají. A během následujících týdnů a měsíců jsem narazil na jednu z klasických potíží. Byla to totiž kniha, o jejímž úspěchu jsem byl přesvědčen, ale pořád se to nezlepšovalo – a vlastně to ani nezačalo. Myslel jsem, že je to obálkou; byla křiklavě žlutá a s velkými písmeny a vůbec se mi nelíbila. Promluvil jsem si s Nickem a ten se mnou souhlasil. Grafton udělá nové vydání s obálkou od George Underwooda.

Líbila se nová obálka mně? To si pište! Já si ji dokonce koupil! Zatímco píšu tyhle řádky, visí mi na stěně necelé tři metry daleko. A zabrala; potíž se vyřešila; *Nekroskop* se konečně odlepil od země a od knihkupeckých pultů.

O něco později roku 1986 jsem se zúčastnil World Fantasy Convention v Providence v Rhode Islandu, domově H. P. Lovecrafta. Sice jsem neměl skoro žádné peníze, ale přátelé mi pomohli s výdaji na letenku a já moc chtěl vidět Spojené státy a hlavně Providence. A právě během této návštěvy jsem potkal Toma Dohertyho, šéfa TOR Books. Padli jsme si do oka v podstatě okamžitě a na večírku vydavatelství jsem se odvážil podstrčit Tomovi ohmataný výtisk prvního vydání *Nekroskopa*. (Obálka od Underwooda tehdy ještě nebyla v tisku.)

Skoro o rok později, to už jsem byl pochopitelně zpátky v Anglii – v té době už ode mě Nick Austin koupil druhou knihu série, která se jmenovala *Wampýři!*, a já právě dokončoval třetí díl s názvem *Zdroj* – mi zavolali z TOR Books s nabídkou, která mi

tehdy připadala skvělá. TOR ode mě odkoupí jak *Nekroskopa*, tak *Wampýry!* (poslal jsem jim mezitím rukopis druhé knihy, kterou z nějakého důvodu chtěli přejmenovat na *Vampýři!* Asi proto, aby všichni věděli, oč jde) a na základě kvality prvních dvou dílů chtěli rovnou koupit třetí, aniž by ho viděli. A tak se nakonec daly věci do pohybu – mimo jiné i díky tomu, že se jejich prodeje v Británii rozjížděly, což bylo pro TOR důležité.

A od té doby...

No, nebudu vás zatěžovat vyprávěním o tom, jak se točí kolečka vydavatelského průmyslu, ale s radostí vám oznamuji, že devatenáct let po vydání prvního dílu se *Nekroskop* a jeho třináct pokračování stále dobře prodávají v pevné i brožované vazbě v Británii, Spojených státech a v deseti dalších zemích (jedenácté bude Japonsko). Knihami se inspirovaly komiksy, vznikly figurky hlavních postav, dokonce i RPG hra. V Německu vyšel *Nekroskop* jako audiokniha a po dlouhých jednáních byla zakoupena práva na film.

Kromě toho jako přímý důsledek série vznikla moje americká webová stránka a tady v Anglii už pět let provozujeme „Keogh-Con,“ kde se vždycky sejde pár desítek fanoušků a přátel Harryho Keogha a mých dalších hrdinů a postav, společně se napijeme, poslechneme si nějaké panelové diskuse, posloucháme předčítání a děláme spoustu dalších věcí, které posilují mé ego.

Pokud jde o knihy, které vydalo nakladatelství TOR, jsem nejšťastnější člověk na celém světě. Zakázku na vytvoření obálek pro americká vydání mých knih totiž dostal Bob Eggleton, vítěz mnoha cen v kategorii fantastické literatury. Jeho emblematické lebky – žádná z nich není lidská! – už dávno znají, poznávají a obdivují lidé v mnoha částech světa, a navíc jsme se spřátelili. Kromě toho nepracuje jen na obálkách *Nekroskopa*, ale na většině obálek knih, které vydal TOR; a protože TOR vydal už nějakých třiatřicet mých knih, je to pěkná řádka přebalů! Nikdo je nedokáže kreslit tak dobře jako Eggleton a dobře vím, že jeho obálky velkou měrou přispěly k jejich úspěchu.

A když už mluvíme o úspěchu:

V červenci 1992 TOR, který mě vydával celé čtyři roky v brožované verzi, vydal první knihu série *Pokrevní bratři* v pevné vazbě a pokračuje v tom dodnes. Ale –

O dva roky později se v roce 1994 vrátili na samotný začátek a připravili nová vydání starších titulů od *Nekroskopa* až po *Sémě mrtvých* v krásné pevné vazbě s původními přebaly Boba Eggletona.

Po šesti letech od prvního brožovaného vydání byla po sérii taková poptávka, že si celá zasloužila nové vydání v daleko trvalejším, vázaném provedení.

A to je zhruba celý příběh *Nekroskopa*. Byla to velmi dlouhá cesta s mnoha hrboly a výmoly: infarkt v roce 1989, rozvod, mnoho potíží tak čerstvých, že o nich ještě pořád nedokážu mluvit; prostě život se vším všudy a roky ubíhají daleko rychleji než kdysi.

Pokud jde o tu dlouhou sérii knih:

Nedávno jsem dokončil práci na poslední knize, na úplně posledním dílu, založeném na nápadu, o kterém jsem se zmínil Tomu Dohertymu při večeři na World Fantasy Convention v říjnu 2003 ve Washingtonu. A víte, co v ní není? Upíří! Místo nich je tam něco úplně jiného. Prozatím pro ni mám název *Dotek*.

Pro ty z vás, kteří jste si pořídili toto speciální vydání *Nekroskopa*, přidávám seznam, který vám může pomoci při hledání nejlepšího pořadí knih ke čtení. Přidal jsem k němu dobu, kdy jsem práci na nich začal a skončil – nemá to žádný zvláštní důvod, jen mě napadlo, že by vás to mohlo zajímat.

<i>Nekroskop</i>	březen–září 1984
<i>Nekroskop II: Vampýří!</i>	únor–srpen 1986
<i>Nekroskop III: Zdroj</i>	duben–srpen 1987
<i>Nekroskop IV: Řeč mrtvých</i>	listopad 1988 – březen 1989
<i>Nekroskop V: Sémě mrtvých</i>	březen 1989 – březen 1990
<i>Nekroskop VI: Pokrevní bratři</i>	květen 1990 – duben 1991
<i>Nekroskop VII: Poslední hrad</i>	červen 1991 – červenec 1992
<i>Nekroskop VIII: Války o krev</i>	srpen 1992 – srpen 1993
<i>Nekroskop IX: Ztracené roky</i>	leden 1994 – březen 1995

<i>Nekroskop X: Znovuzrození</i>	květen 1995 – březen 1996
<i>Nekroskop XI: Vetřelci</i>	červen 1997 – červen 1998
<i>Nekroskop XII: Prznitelé</i>	červen 1998 – červen 1999
<i>Nekroskop XIII: Mstitelé</i>	červen 1999 – červen 2000

A tři povídky s Harry Keoghem ve sbírce:

Harry Keogh: Necroscope, And Other Weird Heroes červen, červenec a srpen 2002

A nedávno přijaté do tisku vydavatelstvím TOR:

Nekroskop XIV: Dotek listopad 2003 – listopad 2004

Dotek vyjde v polovině roku 2006 a tentokrát opravdu uzavře celou sérii. Přátelé, pokud máte při čtení těchto knih alespoň z poloviny takovou radost, jakou jsem měl já při jejich psaní, jsem úplně spokojený. Vážně bych si nemohl přát nic lepšího...

Brian Lumley, Torquay, listopad 2005

Tele – (řecky tele: „daleko“)

Teleskop je optický přístroj umožňující pozorování vzdálených objektů. Například povrch Měsíce je viditelný jako ze vzdálenosti sta kilometrů.

Mikro – (řecky mikros: „malý“)

Mikroskop je optický přístroj, který činí malé objekty viditelné lidskému oku. Mikroskopem se jeví kapka čisté vody jako bydliště nespočetných mikroorganismů.

Nekro – (řecky nekros: „mrtvola“)

Nekroskop je lidský přístroj, který umožňuje přístup do mysli mrtvých lidí. Harry Keogh je nekroskopem – zná myšlenky mrtvých v jejich hrobech.

Hlavní rozdíl mezi těmito přístroji je tento: první dva pracují na čistě fyzikálním, jednocestném principu, nejsou schopné cokoli změnit. Měsíc se nemůže podívat teleskopem na člověka a améba ani neví, že je pozorována mikroskopem.

A právě to je velký problém Harryho Keogha: jeho nadání pracuje v obou směrech. MRTVÍ O NĚM VĚDÍ A NENÍ JIM TO LHOSTEJNÉ!

Hotel byl velký a poměrně známý, nápadný, pokud ne přímo okázalý, v nevelké vzdálenosti od Whitehallu a... naprosto jiný, než se zdál být. Jeho nejvyšší poschodí bylo pronajato mezinárodní podnikatelské společnosti, což bylo ovšem také všechno, co o něm vedení hotelu vědělo. Obyvatelé tohoto teritoria měli svůj vlastní výtah, umístěný v zadním traktu budovy, soukromé schodiště, nalézající se tamtéž, a prakticky byli naprosto odděleni od zbytku hotelové budovy, dokonce i s vlastním požárním východem. Ve skutečnosti jim – a „jim“ bylo asi jediné označení, jež se za těchto okolností dalo použít – totiž nejvyšší patro patřilo a byli naprosto mimo možnosti kontroly ze strany hotelu. Při pohledu zvenčí by nikdo netušil, že budova *in toto* je něco jiného, než za co je vydávána. Což bylo přesně to, čeho chtěli „oni“ dosáhnout.

Co se týká „mezinárodních podnikatelů“ – ať se takovými stvořeními míní, co chce – těmi „oni“ nebyli. Ve skutečnosti byli jakousi panožkou vlády, nebo víceméně jejím pomocným orgánem. Vláda je podporovala asi tak, jako strom podporuje popínavé rostliny na svém kmeni, a jejich kořeny byly na sobě naprosto nezávislé. A ve shodě s touto metaforou – protože byli velmi malými parazity, o nich obrovské tělo stromu ani nevědělo. Taková bývá praxe mnoha zkušebních, nevyhledatelných projektů, jejichž financování nemá žádnou přednost, a tak dostávají pouze „drobné“. Údržba jejich kanceláří nebyla proto nijak zvlášť důležitou položkou v seznamu účtů, ale s tím se nedalo nic dělat.

Oproti jiným vyžadovala podstata tohoto projektu od jeho pracovníků naprosto pevné zásady. Při případném prozrazení jeho existence by nastaly velké problémy. Bezpochyby by na něj bylo

pohlíženo s podezřením a pohrdáním, pokud ne rovnou s neochotou uvěřit a jednoznačným nepřátelstvím. Byl by odepsán jako naprosto nepotřebný výdaj, zbytečná zátěž daňových poplatníků a bezdůvodné plýtvání státními penězi. Nic by ho neomlouvalo: jeho výsledky zůstávaly ještě stále otázkou dohadů a i ten nejmenší „průvan“ je mohl navždy zničit. Pro tento druh poboček platila v podstatě vždy stejná pravidla: a) být efektivní, a přitom paradoxně b) udržovat zdání neviditelnosti a anonymity. Takže odhalit takovou pobočku znamenalo prakticky totéž jako zničit ji...

Jiný způsob, jak zlikvidovat takového parazita, byl také velice jednoduchý – odseknout jeho kořeny a popřít, že vůbec existoval. Nebo počkat, až bude vykořeněn někým jiným, a pak se vzdát jeho přesazení.

Před třemi dny se událo právě takové přetnutí kořenů. Přelomil se hlavní stonek, který vázal celou rostlinu k jejímu hostiteli a který pečoval o stabilitu celého vztahu. Krátce řečeno, vedoucí pobočky dostal srdeční záchvat a zemřel na cestě z kanceláře domů. Problémy se srdcem trpěl už dlouhou dobu, takže to ve skutečnosti nebylo příliš udivující, ale přihodilo se ještě něco, co vrhalo na celou záležitost úplně jiné světlo, něco, čím se Alec Kyle zrovna teď nechtěl zabývat.

Dnes, v obzvlášť chladném lednovém pondělí, musel Kyle, který měl převzít vedení pobočky, odhadnout škody a možnosti nápravy. A pokud bude náprava možná, musí podniknout svůj první tápavý pokus o strhnutí věcí na svou stranu. Financování projektu stálo vždycky na mírně vratkých nohou, ale teď, když chybělo vedení a vlajková loď, hrozilo, že celé představení velice rychle skončí, že bude smeteno jako hrad z písku, když přijde příliv.

Tyto myšlenky se honily Kyleovi hlavou i ve chvíli, kdy vcházel z chodníku pokrytého tající břeckou otáčecími dveřmi do malé haly, setřepával ze svého kabátu zbytky vlhkého sněhu a ohrnoval si dolů límec. Ne že by nedůvěřoval opodstatněnosti projektu – ve skutečnosti tomu bylo právě naopak: Kyle považoval pobočku za veledůležitou – ale jak má bránit své postavení tváří v tvář nedůvěře zvenčí? Ano, to bylo to pravé slovo – *nedůvěra*. Starý Gormley to

dokázal, se svými přáteli na vysokých místech, se svými známými ze školy, svou autoritou, nadšením a upřímným elánem... Ale mužů, jako byl Keenan Gormley, je málo. Teď ostatně ještě méně.

A dnes odpoledne ve čtyři hodiny bude Kyle předvolán, aby obhájil své postavení, užitečnost svého projektu, svou samotnou existenci. Budou s ním velice rychle hotovi, velice rychle – a Kyle věděl proč. Rozdrtí ho. Bez nejmenších výsledků, které by jim mohl předložit po pěti letech práce, byl projekt odsouzen k zániku. Co záleží na tom, jak bude argumentovat? Ukřičí ho. Starý Gormley dokázal vřdycky křičet hlasitěji než kdokoli z nich, ale kdo je Alec Kyle? Dovedl si živě představit svůj odpolední inkviziční výsledek: „Ano, pane ministře, jsem Alec Kyle. Mé zařazení v pobočce? Tedy, kromě toho, že jsem zástupce sira Keenana, jsem byl – chci říct, že jsem – eh, jak bych to řekl, prognostik... jak prosím? Ano, to znamená, že jsem schopen předvídat budoucnost, pane. Ach ne, připouštím, že vám dost dobře nejsem schopen říct jméno vítěze zítřejších dostihů o půl čtvrté v Goodwoodu. Mé vědomí není natolik specifické. Ale...“ Ale bude to beznadějně. Před sto lety tihle lidé neuznávali hypnózu a ještě před patnácti lety se smáli akupunktúře. Takže jak může Kyle doufat, že je přesvědčí o důležitosti pobočky a její práci? Avšak, na druhé straně, přenese-li se přes svou malomyslnost a pocit osobní ztráty, zůstává tu ještě ta druhá věc. Kyle věděl, co to bylo: jeho nadání, které mu říkalo, že není všechno ztraceno, že je nějak přesvědčit *může*, že pobočka nezanikne. Proto tu vlastně dnes byl: aby prohledal věci Keenana Gormleyho a našel v nich sebemenší odůvodnění pro to, aby práce pobočky mohla pokračovat dále. Znovu se zamyslel nad svým podivným nadáním, nad svou schopností zahlédnout záblesky budoucnosti.

Ve skutečnosti se mu dnes v noci zdálo, že odpověď leží tady, v této budově, mezi Gormleyovými spisy. Ale „zdálo se“ je špatný výraz. Jeho zjevení – obrazy věcí, které se ještě nestaly, budoucích událostí – přicházela v těch mlžných chvílích mezi hlubokým spánkem a probuzením, bezprostředně před okamžikem, kdy si člověk uvědomuje, že se budí. Mohlo je způsobit tiknutí budíku nebo první sluneční paprsek na okně jeho ložnice. Tak se to stalo

právě dnes ráno – šedý přísvit dalšího šedého dne se vkrádal do pokoje, útočil na jeho víčka a sděloval jeho líně se převalující myslí, že začíná další den. A s ním přišla i vize. I když „záblesk“ je lepší výraz pro to, co Kyle prožíval: chvilkový záblesk. Všechno, co takto „viděl“, se pokaždé ukázalo jako důležité.

Tentokrát viděl tohle...

Viděl sám sebe, jak sedí u stolu Keenana Gormleye a probírá se jeho papíry. Horní zásuvka po jeho pravé ruce byla otevřená a papíry a složky ležící před ním na stole pocházely z ní. Gormleyho obrovská pancéřovaná registrační skříň stála zatím neotevřená u zdi kanceláře. Tři klíče k jejím zámekům ležely na stole, kam je Kyle odložil. Každý z nich otvíral malou zásuvku ve skříni a každá zásuvka měla svůj vlastní zámek na heslo. Kyle hesla znal, ale zatím skříň neotvíral. Protože to, co hledal, bylo tady, v těchto spisech ze zásuvky.

Jako by vědomí tohoto faktu podnítilo jeho představu, Kyle viděl sám sebe, jak bere do ruky složku. Byla žlutá, což znamenalo, že obsahuje údaje o budoucím pracovníkovi organizace. O někom, koho vedl Gormley v patrnosti. Možná o někom s opravdovým nadáním.

V okamžiku těsně před probuzením postoupil Kyle o krok blíž k místu, kde seděl. Pak jeho druhé já jakoby dramaticky zvedlo oči, podívalo se na něj a trochu nadzvedlo složku, takže mohl přečíst jméno napsané na obálce. To jméno znělo „Harry Keogh“. A to bylo všechno. V tomto okamžiku se Kyle probudil. Co to mělo znamenat, o čem to vlastně vypovídalo... kdo ví? Kyle se už dávno vzdal snahy vysvětlit smysl těchto záblesků a přestal hádat, co znamenají. Ale faktem zůstávalo, že hlavní důvod, který ho sem dnes přivedl, byla podstata tohoto krátkého a nevysvětlitelného „snu“ z dnešního rána.

Vlastně... ráno pořád ještě bylo! Kyle jen o několik minut předstihl první nápor aut v londýnských ulicích. Během příští hodiny se venku rozpoutá chaos, ale zatím je všude klid jako v hrobě. Zbytek jejich týmu (celkem tři lidé včetně písáčky) měl dnes i zítra z ohledu na zesnulého volno, takže kanceláře budou prázdné.

V malé hale Kyle knoflíkem přivolal výtah. Když přijel a jeho dveře se otevřely, vstoupil dovnitř, vytáhl svou kódovou kartu a přešel s ní zvolna a plynule přes otvor snímače. Dveře se zavřely a výtah sebou škubl, ale nahoru se nerozjel. Kyle se zamračil. Podíval se na svou kartu a potichu zaklel. Od včerejška nebyla k ničemu. Obvykle obnovoval její platnost Gormley na hlavním počítači pobočky. Teď si ji bude muset Kyle obnovovat sám. Naštěstí měl s sebou kartu, která patřila Gormleymu. Přinesl si ji spolu s ostatními jeho věcmi. S použitím karty svého bývalého nadřízeného donutil výtah, aby ho odvezl do nejvyššího poschodí, kde prošel obdobnou procedurou, a konečně vstoupil do hlavní kanceláře.

Ticho uvnitř bylo téměř ohlušující. Vysoko nad úrovní ulice, se zvukotěsnou podlahou, izolující je od běžných zvuků hotelu, a dvojitými tónovanými okny pro zvýšení pocitu soukromí, se toto místo zdálo být od ostatního světa odděleno vzduchoprázd-
nem. Vzbuzovalo v člověku pocit, že pokud bude takovému tichu naslouchat příliš dlouho, brzy se bude bát dýchat. Tak tomu bylo obzvláště v Gormleyově soukromé kanceláři, kde někdo navíc nechal spuštěné žaluzie, Ty však stínily světlo jen z poloviny, takže teď, když paprsky slunce procházely dovnitř zeleně zbarvenými výplněmi oken, celá kancelář vypadala jako vyzdobená horizontálními pruhy podmořského přísvitu, který dělal z této jindy přátelské místnosti podivně cizí prostor. Bylo takřka neuvěřitelné, že se sem starý pán už nikdy nevrátí. Kyle stál ve dveřích a chvíli se díval do místnosti. Potom vstoupil a dveře za sebou zavřel. Několik skrytých kamer ho zachytilo a identifikovalo už v ostatních kancelářích, ale hlavní kontrolní monitor, umístěný na stěně poblíž Gormleyova stolu, nebyl spokojený. Zapípal a na obrazovce se objevilo:

SIR KEENAN GORMLEY NENÍ MOMENTÁLNĚ PŘÍTOMEN.
TOTO JE CHRÁNĚNÝ PROSTOR. PROSÍM, IDENTIFIKUJTE
SE VZORKEM SVÉHO HLASU, NEBO OKAMŽITĚ OPUSŤ-
TE TYTO MÍSTNOSTI. POKUD NEODEJDETE NEBO NE-
PROKÁŽETE SVOU TOTOŽNOST, ZAČNE ODPOČÍTÁ-
VÁNÍ DESETI SEKUND. PAK BUDOU AUTOMATICKY

ZABLOKOVÁNY VŠECHNY DVEŘE A OKNA... OPAKUJI:
TOTO JE CHRÁNĚNÝ PROSTOR.

S podivným pocitem nepřátelství vůči chladnému a nemyslícímu stroji Kyle nic neřekl a čekal. Sotva napočítal do tří, obrazovka se vymazala a objevilo se na ní:

DESETISEKUNDOVÉ ODPOČÍTÁVÁNÍ ZAČÍNÁ...
DESET... DEVĚT... OSM... SEDM...

„Alec Kyle,“ řekl Kyle znechuceně. Nestál o to nechat se tu zamknout. Stroj zachytil jeho hlasový vzorec, zastavil odpočítávání a na obrazovce se objevilo:

DOBŘÉ JITRO, PANE KYLE.
SIR KEENAN GORMLEY NENÍ –

„Já vím,“ řekl Kyle, „je mrtvý.“ Přistoupil ke stolu a na klávesnici natukal platný bezpečnostní kód. Na to stroj odpověděl:

PROSÍM, NEZAPOMEŇTE ZADAT PŘED ODCHODEM
KÓD

... a odpojil se.

Kyle se posadil ke stolu. *Legrační svět*, pomyslel si. A zatraceně legrační výbava! Roboti a romantika. Nákresey a nadpřirozeno. Telemetrie a telepatie. Počítačem navržené vzorce a věštby. Spínače a strašidla!

Sáhl do kapsy po cigaretách a zapalovači a vytáhl je ven spolu s klíči od Gormleyho stolu. Bezmyšlenkovitě je odložil na okraj stolu. Pak se zarazil a podíval se na ně s vědomím záblesku z dnešního rána. *Dobře, jdeme na to.*

Vyzkoušel zásuvky. Zamčené. Z vnitřní kapsy svého kabátu vytáhl Gormleyův záznamník a vyhledal heslo. Znělo SEZAME OTEVŘI SE.

S úšklebkem na tváři natukal na klávesnici počítače SEZAME OTEVŘI SE a zkusil to znovu. Vrchní zásuvka po jeho pravé ruce se otevřela. A uvnitř – papíry, dokumenty, složky...

Tak tady začíná ta legrace, pomyslel si.

Vytáhl všechny papíry ven ze zásuvky a položil je před sebe na stůl. Zásuvku nechal otevřenou (podle svého snu) a začal se probírat dokumenty. Každý po přečtení odložil zpět do zásuvky. Věděl, že by ho teď už nemělo jeho nadání překvapovat, ale pokaždé se mu to podařilo – a tak sebou bezděčně trochu trhl, když se před ním objevila žlutá složka. Jméno na obálce znělo – jak také jinak – Harry Keogh.

Harry Keogh. S výjimkou svého snu se Kyle s tímto jménem setkal pouze jednou, a to ve hře, kterou hrál pomocí svého mimosmyslového vnímání s Keenanem Gormleym. Co se týkalo složky: nikdy v životě (to znamená v bdělém stavu) ji neviděl a teď tady seděl a díval se na ni, přesně jako ve svém snu. Velice zvláštní pocit. A...

Ve snu ale přece zvedl složku před sebe. Připadal si jako blázen – nechápal, proč to dělá, ale současně cítil příliv podivné, cizí síly na své kůži – zvedl složku nad stůl, jako by ji ukazoval sám sobě v nedávné minulosti. A tak jako vzpomínka na sen uvedla do pohybu jeho paži, pohyb jeho paže uvedl do pohybu ještě něco jiného – něco úplně mimo Kyleovo očekávání a znalosti.

Všemohoucí Bože! Spínače a strašidla!

Místnost byla vytopená na příjemnou teplotu – alespoň před okamžikem. Kanceláře díky centrálnímu vytápění nikdy nevychladly. Nebo alespoň vychladnout neměly. Ale *ted'*, v jediném zlomku sekundy, se pocit tepla vytratil. Kyle to zaznamenal, cítil ten chlad, ale současně uvažoval, jestli náhodou spíš neklesla teplota jeho těla. Pokud tomu tak bylo, nebylo by to těžké vysvětlit. Muselo to být něco jako šok. Není divu, že se lidé třesou!

„Ježíši Kriste!“ zašeptal a jeho dech vytvářel v náhle chladném vzduchu malé obláčky. Složka mu vypadla z třesoucích se prstů na stůl. Zvuk jejího dopadu – a současně to, co viděl – vyděsil Kylea tak, že nebyl schopen jakéhokoliv pohybu. Bezmocně klesl

do křesla, které se rozjelo přes okraj koberce a zastavilo se teprve nárazem o parapet okna.

To – zjevení? – ta věc, která stála uprostřed pokoje mezi stolem a dveřmi, se nepohnula. V první chvíli si Kyle pomyslel (a tohoto pomýšlení se okamžitě vyděsil), že to může být jen on sám, koho tam vidí stát, jak se sám sobě zjevuje coby pokračování svého ranního snu. Ale pak si všiml, že to je někdo – něco – jiný. Až dosud si nikdy nepoložil otázku, nakolik jsou reálné vize, které vidí, a ani na chvíli neuvažoval o tom, že by v tom nemohlo být něco nadpřirozeného. Jak jinak by to také bylo možné? Kamery bez přestání kontrolovaly místnost a přilehlé prostory a ničeho si nevšimly. A mimoto, pokud by se nějaký vetřelec vloudil dovnitř, nebylo možné, aby přitom neaktivoval některý z dobře ukrytých snímačů, které by okamžitě spustily svůj poplašný pokřik nabývající na síle tak dlouho, dokud by někdo nevstal a nezjistil, co se děje. Ale všechna poplašná zařízení zůstávala zticha. To znamená, že tu nebylo nic, co by zaznamenala... a přitom to Kyle viděl!

To nebo on byl muž – mladý, pokud se dalo odhadnout – nahý jako novorozeně. Stál přímo naproti Kyleovi a díval se na něj. Ale jeho nohy jako by se ani nedotýkaly podlahy a nazelenalé světlo, prosvětlující místnost, jako by pronikalo jeho tělem. Zdálo se, že tady ani není. Ksakru, vždyť tu opravdu není! Ale ta věc se na něj dívala a Kyle věděl, že ho sleduje. A ptal se sám sebe: *Je to přítel, nebo...?*

Začal se opatrně posouvat s křeslem dopředu, zpátky ke stolu, když tu si najednou všiml věci zastrčené až úplně vzadu v otevřené zásuvce. Byl to automatický devítimilimetrový browning. Věděl, že Gormley nosí zbraň, o téhle však neměl ponětí. Ale bude vůbec tahle pistole nabitá? A v případě, že bude, pomůže mu to proti tomuhle?

„Ne,“ prohlásilo rozhodně nahé zjevení s pomalým, skoro nepostřehnutelným potřesením hlavy. „Nepomůže.“ Co bylo ze všeho nejpřekvapivější, byl fakt, že jeho rty se přitom nepohnuly ani o centimetr.

„Ježíši Kriste!“ řekl Kyle, tentokrát nahlas a znovu začal mimovolně s křeslem couvat pryč od stolu. A pak, když se zase začal kontrolovat, pomyslel si:

Ty... ty mi čteš myšlenky!

Zjevení se pousmálo: „Každý máme své nadání, Aleku. Já mám svoje a ty také.“

Kyleova čelist, přestože měl ústa otevřená, klesla ještě níž. Pomyslel si, co bude asi jednodušší; jestli má jenom myslet na tu věc, anebo k ní mluvit.

„Klidně se mnou mluv,“ řekla ta věc. „Myslím, že tak to bude lehčí pro oba.“

Kyle polkl, pokusil se něco říct, pak polkl znovu a konečně ze sebe vyrazil: „Ale kdo... co... co jste ksakru zač?“

„Nezáleží ani na tom, kdo jsem, ani na tom, co jsem byl a budu. Ale teď mě poslouvej, protože ti toho musím hodně říct, a to, co uslyšíš, je pro tebe velice důležité. Bude to nějakou chvíli trvat, možná pár hodin. Potřebuješ něco, než začneme?“

Kyle hleděl na... cokoli to bylo. Hleděl na to, pak uhnul pohledem a znovu se po tom podíval. Stále to s ním bylo v jedné místnosti. Zapudil myšlenku, že dva z jeho smyslů mu vypověděly poslušnost – totiž zrak a sluch. Zdálo se to být docela reálné: existovalo to. Chtělo to s ním mluvit. Proč zrovna s ním a proč zrovna teď? To ale bezpochyby brzy zjistí. Ale – ksakru – on s tím chce mluvit také! Měl tady přímo před sebou opravdu živého ducha... anebo alespoň opravdu mrtvého!

„Jestli něco potřebuji?“ opakoval nechápavě poslední otázku.

„Chtěl sis zapálit cigaretu,“ poznamenalo zjevení. „Mohl by sis také sundat kabát nebo si dát kávu. Pokud tyhle věci uděláš teď, nebudeme se s nimi muset zdržovat později.“

Centrální vytápění zase naskočilo a přidalo na výkonu, aby vyrovnalo náhlý pokles teploty v místnosti. Kyle pomalu vstal, svlékl si kabát a přehodil ho přes opěradlo křesla. „Kávu,“ řekl. „Ano, jistě. Za chvíli jsem zpátky.“ Obešel stůl a prošel kolem svého návštěvníka. Ten se za ním otočil a sledoval, jak vychází z místnosti; bledý, vznášející se stín; jemný, nehmotný jako sněhová

vložka, jako obliček kouře. A přitom... ano, byla v něm spousta síly. Kyle byl rád, že to nešlo s ním...

Vhodil dvě pětice do automatu na kávu, který stál v hlavní kanceláři, a zamířil na toaletu. Rychle si ulevil a po cestě zpátky do Gormleyovy kanceláře si vzal z kávovaru papírový pohárek. Ta věc tam na něj stále ještě čekala. Opatrně kolem ní prošel a znovu se posadil ke stolu. Pak si zapálil cigaretu a pozorně se na svého hosta zadíval. Tohle bylo něco, co si chtěl pevně vrýt do paměti.

Když zvažil skutečnost, že se jeho nohy nedotýkaly podlahy, odhadoval, že je návštěvník vysoký asi sto šedesát centimetrů. Kdyby bylo jeho tělo místo mléčné mlhy z masa a kostí, mohl by vážit něco kolem padesáti pěti kilogramů. Celá jeho postava podivuhodně zářila, jako by byla naplněna svým vlastním vnitřním světlem, takže si Kyle nemohl být úplně jist barvou její kůže. Vlasy přízraku se zdály být pískové barvy. Nejasné a nezřetelné skvrny na jeho tváři a na čele mohly být pihy. Mohlo mu být asi dvacet pět let. Vypadal o něco mladší než na první pohled, ale ten dojem při bližším zkoumání zmizel.

Jeho oči byly zajímavé. Sledovaly Kylea, a přitom se zdálo, že hledí přes něj, jako by *on* byl duchem, a ne naopak. Byly modré tou zvláštní bledou modří, která vždycky vypadá nepřírodně, takže člověku připadá, že ten druhý musí nosit barevné kontaktní čočky. Kromě toho v těch očích bylo něco, co říkalo, že už toho viděly daleko více než oči normálního pětadvacetiletého muže. Zdály se být naplněny moudrostí věků, jako by za jejich tenkou slupkou leželo vědění několika staletí.

Oproti tomu rysy jeho obličeje byly jemné jako porcelán a zdály se být stejně křehké. Ruce měl štíhlé a ramena trochu pokleslá, jeho pokožka celkově, pokud se daly přehlédnout pihy na obličeji, byla bledá a bez žizev. Byl to prostě... mladý muž. Nebo mladý duch. Nebo možná jeden z nejstarších.

„Ne,“ řekl objekt Kyleova pozorování, aniž otevřel ústa. „Nejsem žádný duch. Alespoň ne v obvyklém smyslu slova. Ale teď, když už sis mě prohlédl, bychom snad mohli začít, ne?“

„Začít? Ach, samozřejmě!“ Kyle se najednou cítil jako hihňající se hysterická školačka. S obtížemi se ovládl.

„Jsi si jist, že jsi připraven?“

„Ano, ano. Můžete začít, ale – hm – mohl bych si vás nahrát? Pro příští generace a tak všelijak, rozumíte? Máme tady magnetofon a –“

„Magnetofon mě nezachytí,“ řeklo zjevení a znovu potřáslo hlavou. „Je mi líto, ale mluvím pouze k tobě a přímo k tobě. Myslí, že to chápeš, ne? Ale... můžeš si dělat poznámky, jestli chceš.“

„Poznámky, ano...“ Kyle se začal přehrabovat v zásuvce a vytáhl papír a tužku. „Dobrá, můžeme začít.“

Duch pomalu přikývl. „Příběh, který ti budu vyprávět, je... *podivný*. Ale protože sám děláš to, co děláš, nebude ti nejspíš připadat příliš *neuvěřitelný*. Pokud budeš chtít... bude tě čekat ještě spousta práce. Pravda o věcech, které ti budu vyprávět, vyjde najevo. Co se týče pochybností, které cítíš ohledně budoucnosti vaší pobočky – zapomeň na ně. Vaše práce bude pokračovat a půjdete od úspěchu k úspěchu. Gormley byl hlavou, ale je mrtev. Teď jsi hlavou ty, alespoň na nějakou dobu. Zvládneš to, to ti slibuji. Tak jako tak, nic z toho, co věděl Gormley, nebylo ztraceno. Ve skutečnosti bylo daleko více získáno. Co se týče našich protivníků, utrpěli ztráty, ze kterých se už nevzpamatují. Přejmenším to tak pro ně vypadá.“

Jak zjevení mluvilo, Kyleovy oči se otevíraly víc a víc a celý se v křesle napnul. To (on, ksakru!) vědělo o pobočce. O Gormleym. O „protivnících“, což byla v žargonu pobočky obdobná organizace na ruské straně. A co to říkal o utrpených ztrátách? Kyle o tom nic nevěděl! Kde tohle – stvoření – bralo informace? A kolik toho ve skutečnosti vědělo?

„Vím víc, než si vůbec dokážete představit,“ řeklo stvoření s unaveným úsměvem. „A to, co nevím, se mohu lehce dozvědět. To se týká takřka všeho.“

„Pochopte,“ bránil se Kyle, „nesmíte si myslet, že vám nevěřím – nebo že nevěřím svému zdravému rozumu, abych tak řekl – ale chtěl bych si to všechno urovnat a...“

„Rozumím,“ přerušil ho návštěvník. „Ale nech si to urovnání až na konec, pokud tě o to mohu požádat. V tom, co budu vyprávět, se časové vrstvy trochu překrývají, takže i to si budeš muset později urovnat. Ale pokusím se ti to vylíčit v co nejpřesnějším časovém sledu. Nejdůležitější ze všeho jsou informace samotné. A jejich důsledky.“

„Nejsem si jistý, jestli vám –“

„Já vím, já vím. Jen seď a poslouchej a později možná všechno pochopíš.“

Moskva, květen 1971

Uprostřed hustě zalesněné krajiny nedaleko města – tam, kde serpuchovská silnice prochází sedlem mezi nízkými kopci a hledí přes vrcholky hustě rostoucích borovic na město Podolsk, rýsu-jící se na jižním obzoru jako nejasná skvrna kouře, prozářená tu a tam prvními večerními světly – stojí dům; nebo spíše aristokra-tické sídlo prakticky bez historické hodnoty, pokud pomineme jeho smíšenou architekturu. Některá z jeho křídel jsou postavena z nových cihel na starých základech, zatímco jiná jsou z levných škvárobetonových tvárníc hrubě natřených zeleně a šedě, jako by to snad mohlo vyrovnat jejich nepatřičnost. Usazeny ve svých základech v podmočených průčelních zdech se dvojité věže a mi-narety rozpadají jako prohnílé kly a prohnuté podpěry, parapety a opadávající spirálové ozdoby nic neubírají z dojmu celkové zpustlosti – a nad tím vším se rozbité cibulovité střechy zveda-jí vysoko nad nejvyšší vrcholky stromů a jejich zabedněná okna hledí smutně jako oči slepců. Rozmístění hospodářských budov, z nichž mnohé byly nedávno pokryty novými střešními taškami z červené pálené hlíny, by mohlo možná připomenout statek ze-mědělského družstva, i když ani úroda, ani zvířata a stroje nejsou nikde v dohledu. Vysoká, vše ukrývající obvodová zeď, která svou masivní strukturou, posílenou pevnou výztuží a širokými opěrný-mi zdmi, připomíná spíše pozůstatek z feudálních časů, prokazu-je podobné známky nedávných oprav, kdy těžké, šedé betonové

bloky nahradily drolicí se kameny a staré cihly. Na východ a na západ tečou hluboké zurčící potoky, probíjí se přes černé kameny a pokračují mezi úzkými břehy, které je postupem času zakroutily do tvaru přírodních vodních příkopů, přes něž se na několika místech klenou staré kamenné můstky zezelenalé mechem a spojující cestičky k vymletým zdem, jejichž tmavá ústa jsou nyní uzavřena ocelovými branami.

Krátce? Všechno je zde pochmurné a zlověstné.

Jako by ten nejběžnější pohled od silnice nebyl dostatečně odstrašující sám od sebe, značky na každé cestě odbočující z rozbité silnice do lesa oznamují, že tento prostor je chráněným územím a majetkem státu, ostře hlídaným a strážným, a že každé narušení tohoto prostoru bude stíháno. Řidičům je v tomto úseku silnice zakázáno zastavení z jakýchkoliv důvodů. Vstup do lesa je přísně zapovězen, stejně jako lov zvěře a rybaření. Trest je bez výjimky přísný. Ale jakkoliv se toto místo zdá být opuštěné a ztracené ve svém oparu bezútěšnosti, ve chvílích, kdy večer zvolna přechází v noc a z potoků stoupá mlha, aby zahalila celé okolí do mléčného závoje, světla, prosluhávající zpoza závěsů v oknech, umístěných na úrovni země, ukazují, že je tomu docela jinak. Mezi stromy na cestách vedoucích ke kamenným můstkům se často objevují velké černé limuzíny a blokují cestu, opuštěné a prázdné, až na oranžové body hořících cigaret a kouř, vinoucí se z napůl stažených okének. A stejně tak je tomu i uvnitř budov – dřepící, tiché stíny, které jsou ve skutečnosti muži, ukrývajícími se ve stínech dvora ve svých tmavě šedých kabátech, které vypadají jako uniformy, s tvářemi ukrytými pod sklopenými střechami klobouků a rameny strojově vyrovnanými...

Ve vnitřním dvoře hlavní budovy stála sanitka – nebo možná pohřební vůz – s otevřenými zadními dveřmi. Posádka v bílých pláštích postávala kolem a řidič se nepohodlně krčil za volantem. Poblíž, v otevřené stavbě, připomínající stodolu s prohnutou plachtovou střechou, probleskovaly ve stínu bezvýrazné barvy podélná skleněná okna vrtulníku, jehož trup nesl označení Nejvyššího sovětu. Z jedné z věží pozorovala postava, usazená opatrně

na zpuchřelém parapetu, armádním infračerveným dalekohledem okolí budov, obzvlášť obvodovou zeď a hlavní dvůr. Na jejím rameni se rýsovala proti houstnoucím soumraku ošklivá, kovově modrá hlaveň speciálně upraveného kalašnikova.

V hlavní budově rozdělovaly moderní zvukotěsné zdi to, co kdysi byly obrovské prázdné místnosti, na příjemně velké pokoje, osvětlené řadami zářivek zavěšených na vysokých stropech. Všechny pokoje byly opatřeny dveřmi, na kterých byly visací zámky, malá okénka s posuvným krytem a červená světla, které hlásala „Zákaz vstupu – nerušit“. Jedno z těchto světel, zhruba v polovině hlavní chodby po levé straně, nyní svítilo. Stranou od dveří se o stěnu opíral pracovník KGB s ostře řezanou tváří a držel v rukou samopal. I když se zdálo, že odpočívá, byl tento dojem naprosto klamný. Stačil by sebemenší pohyb dveří nebo náhlé zhasnutí červené žárovky nad nimi, a v mžiku by stál rovně jako jedle. Žádný z mužů v místnosti sice ve skutečnosti nebyl jeho nadřízeným, nicméně jeden z nich měl stejnou moc jako kdokoli z nejmocnějších mužů v KGB a patrně byl i jedním z nejmocnějších mužů v Rusku.

Za těmito dveřmi byli i jiní muži – ve skutečnosti za nimi nebyla jedna místnost, ale dvě, propojené dalšími dveřmi. V menším pokoji seděli tři muži v křeslech a kouřili s pohledy upřenými na spojovací zeď, za níž se nacházela větší místnost, oddělená jednostranně průhledným zrcadlem. Na podlaze ležel koberec, na němž stál v dosahu křesel malý servírovací stolek, zaplněný popelníky, sklenicemi a lahví prvotřídní slivovice. V místnosti bylo ticho, rušené pouze oddechováním mužů a slabým vrčením ventilátorů. Tlumené světlo ze zářivek na stropě se odráželo ve třech párech očí.

Muž sedící uprostřed byl asi pětapadesátiletý, ostatní byli nejméně o patnáct let mladší. Oba byli jeho chráněnci, ale každý z nich se díval na toho druhého jako na svého protivníka. Muž sedící uprostřed o tom věděl. Právě to bylo jeho úmyslem. Říkalo se tomu boj o přežití – jen ten silnější z nich mohl zaujmout jeho místo, až přijde ten pravý den. A ten druhý pak bude odstraněn – možná

jenom politicky, ale mnohem pravděpodobněji v staromódnějším významu toho slova. Roky, které před nimi leží, se stanou jejich bojištěm a školou. Ano, takový je boj o přežití.

Muž uprostřed se šedivými skráněmi, ostře kontrastujícími se zbytkem jeho vlasů, které byly černé jako havraní peří a vlnily se mu nad čelem, pokrytým hustou sítí vrásek, se napil ze své sklenice a potáhl z cigarety. Muž sedící po jeho levici zrovna zamačkával svůj nedopalek. Polovina hořícího tabáku vypadla z popelníku na podlahu a v okamžiku se z koberce zvedl oblak štiplavého kouře. Muž na druhé straně zůstal tiše sedět a s naprostým klidem ignoroval doutnající koberec. Oba věděli, že jejich nadřízený nesnáší nervozitu a vyrušování. Ale nakonec i starší muž zavětril, vrhl na podlahu podezíravý pohled zpod svého hustého obočí a začal po koberci šlapat, až doutnající místo uhaslo.

Za průhlednou stěnou zatím přípravy vrcholily. Na Západě by se řeklo, že muž v místnosti „medituje“. Jeho metoda byla prostá... úžasně prostá ve světle toho, k čemu se připravoval: očišťoval se. Nejprve se svlékl do naha a osprchoval se, přesně a pečlivě si namydil a opláchl každý čtvereční centimetr svého těla. Pak se oholil po celém těle, s výjimkou nakrátko ostříhaných vlasů. Před koupelí i po ní se vyprázdnil, přičemž si pak omyl znečištěnou část těla v horké vodě. Poté se osušil velkým ručníkem a nyní, stále nahý, odpočíval.

Jeho styl odpočinku by se mohl nezúčastněnému pozorovateli zdát přinejmenším morbidní a děsivý, ale všechno to byla součást jeho příprav. Sedl si ke druhému muži v místnosti, který ležel na mírně nakloněném stole z leštěného hliníku, a položil si hlavu na jeho ruce, složené na bříše. Potom zavřel oči a – jak se zdálo – na čtvrt hodiny usnul. V jeho chování nebylo nic smyslného, natož pak homosexuálního. Druhý muž na stole byl také nahý, mnohem starší, s ochablým tělem, vráscitý a holohlavý, až na věneček šedivých vlasů kolem skrání. Byl mrtvý, ale i v okamžiku smrti si jeho bledá a oteklá tvář s úzkými rty a hustým kartáčem šedivého obočí udržela výraz plný krutosti. Všichni tři muži na druhé straně zrcadla se dívali a bylo jim lhostejné, že je muž ve větší místnosti

naprosto ignoruje. Prostě jako by zapomněl na to, že tam vůbec jsou. Jeho práce si vyžadovala celou jeho pozornost a byla příliš důležitá, než aby se nechal vyrušovat vlivy zvenčí nebo vměšováním kohokoli cizího.

Náhle se jeho tělo napjalo, muž zvedl hlavu, dvakrát zamrkal očima a pomalu se postavil. Všechno bylo v pořádku, jeho vyšetřování mohlo započít.

Tři pozorovatelé se ve svých křeslech napřímili a zadrželi dech, zatímco jejich pohledy byly přilepené na nahém muži ve vedlejší místnosti. Zdálo se, že se bojí, aby ho nějak nevyrušili, ale ve skutečnosti byla právě kvůli tomu místnost, ve které seděli, absolutně zvukově izolována, jako by byla ve vakuu. Nahý muž pootočil stůl s mrtvolou do svislejší polohy, takže část, přes kterou visely studené mužovy nohy, klesla o trochu níže. Chvilí počkal, pak upevnil stůl v této poloze a otevřel malou koženou brašnu, ležící vedle. Světlo zářivek se odrazilo na skalpelech, chirurgických nůžkách, pilkách a dalších, jako břitva ostrých nástrojích.

V pozorovací místnosti se na tváři starého muže objevil lehký úšklebek, který muži sedící po jeho bocích nepostřehli, neboť se uvolněně opírali ve svých křeslech, ukolébáni představou, že sem byli pozváni pouze proto, aby zhlédli nějakou, snad poněkud podivnou, pitvu. Jejich šéf jen stěží potlačil smích, který se mu divoce dral ven z hrudi, a chvění zvrhlého vzrušení, jež zachvacovalo jeho sedící tělo při představě toho šoku, kterému budou oba jeho společníci zanedlouho vystaveni. On sám už tuhle podívanou zažil, ale oni ještě ne. A jemu tohle představení poslouží k tomu, aby poznal, co v nich ve skutečnosti je.

Nahý muž mezitím vytáhl dlouhou chromovanou tyč, na niž nasadil jehlu, a bez jakéhokoliv zaváhání se naklonil nad mrtvým tělem, umístil hrot jehly na vrcholek nafouklého břicha a zapřel se o ni celou svou vahou. Vklouzla do mrtvého masa a plyny nahromaděné v těle za čtyři dny se syčením vytryskly přímo do tváře nahého muže.

„Zvuk!“ luskl prsty pozorovatel sedící uprostřed na muže v křeslech vedle něj. Jeho drsný hlas zněl spíše jako hrdelní zavrčení, když

netrpělivě vyštěkl: „Rychle, chci poslouchat!“ a namířil krátkým, tlustým prstem na reproduktor, umístěný na stěně.

Muž po jeho pravici nahlas polkl, vstal, přistoupil ke stěně a stiskl spínač označený „POSLECH“. Chvilí bylo ticho a pak se ozvalo ostré zasyčení, které pomalu utichalo, jak břicho mrtvolky ve vedlejší místnosti klesalo níž a níž. Ale než plyn unikl, sklonil nahý muž tvář, zavřel oči, zhluboka vdechl a naplnil si plynem plíce!

S očima přilepenýma na skle dotápal mladší muž neohrabaně ke křeslu a ztěžka do něj dopadl. Jeho ústa, stejně jako ústa jeho společníka sedícího na druhé straně, zela dokořán. Oba teď seděli na okrajích svých křesel se zády nepřírozeně narovnanými a s rukama křečovitě zaťatýma do opěradel. Z něčí zapomenuté cigarety v popelníku se ke stropu vinul úzký proužek namodralého kouře. Pouze muž uprostřed seděl nepohnutě a zdálo se, že je daleko více než podivným rituálem před sebou zaujat výrazy ve tvářích svých podřízených.

Nahý muž se narovnal a chvíli stál vzpřímeně nad mrtvým tělem. Jednu ruku měl na mužově stehně, druhou na jeho hrudníku a dlaněmi se o něj opíral. Jeho oči byly otevřené a obrovské jako talíře, ale jeho kůže prošla změnou. Obvyklá, zdravá růžová barva jeho těla zmizela. Zešedl stejně jako mrtvola pod ním. Zešedl jako smrt sama. Zadržel dech, jako by se pokoušel zachytit chuť smrti, a jeho ramena pomalu klesala níž. A pak –

Odtrhl ruce od těla, se slyšitelným húúúšš ze sebe vypustil zkažený plyn a na patách couvl o několik kroků zpátky. Už už se zdálo, že ztratí rovnováhu a spadne na zem, ale vtom se zase narovnal. A znovu jemně položil své ruce na mrtvé tělo. Takřka láskyplně se dotýkal jeho kůže, zvrásněné a šedé jako kámen, a jeho prsty, pohybující se lehce jako motýlí křídla, se pomalu přesouvaly od hlavy až k chodidlům a zpět.

A znovu na tom nebylo nic smyslného. Přesto se ten sedící nalevo od starého muže pohnul a zašeptal: „Je snad ten člověk nekrofil? Co vlastně dělá, soudruhu generále?“

„Zmlkni a uč se,“ zavrčel muž uprostřed. „Víš přece, kde jsi, ne? Tady tě nic nesmí překvapit. A co se týká toho, co je zač a co

dělá, to uvidíš brzy sám. Ale řeknu ti, že pokud vím, tak v celém Sovětském svazu jsou jenom tři muži, kteří dokážou to, co on. Jeden z nich je Mongol odněkud z Altaje, kmenový šaman, který je kvůli kapavce víc mrtvý než živý a pro nás tedy naprosto bezcenný. Druhý je beznadějný šílenec, kterého se pokoušíme podrobit operaci mozku, ale kdoví co z toho nakonec bude... může se nám vymknout z rukou. Takže nám zbývá jen tenhle jediný, dokonale ovládající své přirozené nadání. A právě to z něj dělá *sui generis*. To je latina, chlapče, mrtvý jazyk. Pro tuhle situaci nevhodnější. Takže teď drž klapačku! Sleduješ unikátní talent.“

Mezitím ve vedlejší místnosti dosahoval „unikátní talent“ nahého muže vrcholu. Jako by se pohyboval na provázcích neviditelného loutkáře, zdály se jeho záchvaty náhlých, neočekávaných pohybů stejně nevyzpytatelné jako pohyby epileptika. Jeho pravá paže vystřelila směrem ke kožené brašně, až ji málem srazila ze stolu, a pohybovala se nad ní, jako by dirigovala nějakou neznámou symfonií. Pak se vnořila dovnitř a světlo se odrazilo na ostří skalpelu ve tvaru pŕlměšice.

Všichni tři pozorovatelé se nyní natahovali dopředu s očima a ústy doširoka otevřenými. Ale zatímco tváře dvou mužů po stranách odrážely ve svých rysech bezděčný výraz děsu a zdálo se, že se chystají každou chvíli vykřiknout nebo sebou aspoň škubnout, tvář jejich nadřízeného vyjadřovala pouze vědění a morbidní dychtivost.

S jen stěží očekávanou přesností, vzhledem ke vzrušeným a zdánlivě zcela nekoordinovaným pohybům zbytku jeho těla – které sebou škubalo a trhalo jako mrtvá žába při pokusech s elektrickým proudem – sklouzla paže nahého muže dolů a bez potíží otevřela mrtvolu od spodního okraje hrudního koše přes břicho až k chomáči šedivých chlupů nad přirozením. Další dva zdánlivě náhodné, ale přitom naprosto přesné řezy, následující tak rychle, že se zdály být pokračováním prvního, rozřízly břicho mrtvého muže do tvaru písmene „I“ s prodlouženými okrajovými čarami. Bez jakékoli přestávky teď autor této ohavné, strojově přesné řezničiny naslepo odhodil skalpel přes celou místnost, ponořil ruce

až po zápěstí do řezu a rozevřel zbytky břicha mrtvého muže do stran jako dvířka skříně. Ze studených vnitřností se nekouřilo ani se neobjevila krev, ale když nahý muž vytáhl ruce zase ven, byly zbarveny sytou červení, jako by byly čerstvě natřeny.

Provést otevření těla tímto způsobem vyžadovalo herkulovskou sílu – která se dala vytušit z náhlého naběhnutí svalstva pod kůži nahého muže – neboť veškerá tkáň chránící vnitřní orgány před vlivy zvenci musela být doslova roztrhána na kusy. Tato práce byla vykonána se zuřivým vrčením, jež bylo jasně slyšitelné díky reproduktoru a které stáhlo mužovy rty přes vyceněné zuby a způsobilo, že šlachy na jeho krku pod kůží ostře vystoupily.

Ale v okamžiku, kdy úplně odkryl vnitřnosti mrtvolky, na něj padla znovu jakási únava. Byl teď ještě více šedý než před chvílí, pokud to vůbec bylo možné. Znovu odstoupil od mrtvolky a s rukama volně spuštěnými podél těla balancoval na patách. Potom znovu vykročil kupředu a jeho bezvýrazné modré oči se asi na minutu zahleděly do vnitřností mrtvolky.

Ve vedlejší místnosti zatínal muž sedící nalevo ruce křečovitě do opěrek křesla a s tváří zalitou potem naprázdno polykal. Muž sedící vpravo s obličejem sinalým hrůzou a třesoucí se po celém těle pozvolna rudl a jeho srdce zběsile tlouklo jako o závod. A mezi nimi seděl bývalý armádní generál Grigorij Borowitz, nyní vedoucí Úřadu pro vývoj paranormální špionáže, naprosto pohlcený, se svou lví hlavou vztyčenou a s hranatou tváří naplněnou hrůzným obdivem, jak si uvědomoval každý detail a celkový smysl této podívané a ignoroval děs mladších mužů vedle sebe.

Hluboko v podvědomí ho napadlo: *Bude zajímavé sledovat, jestli se jim udělá špatně a který z nich vrhne jako první. A kam.*

Na polici pod deskou pojízdného servírovacího stolku, který stál mezi nimi, byl postaven malý kovový koš na odpadky, ve kterém leželo několik pomačkaných papírů a nedopalků cigaret. Aniž by spustil oči ze spojovací stěny, Borowitz po něm sáhl, vytáhl jej ven a postavil doprostřed stolu. *Ať se o něj třeba porvou*, pomyslel si. V každém případě, ať začne kterýkoliv z nich, zvracení jednoho určitě vyvolá jednoznačnou odezvu u druhého.

Jako by mu četl myšlenky, muž po jeho pravé ruce zasupěl: „Soudruhu generále, já myslím, že se ne–“

„Zmlkni!“ kopl ho Borowitz pod stolem do kotníku. „Dívej se – pokud můžeš. Pokud na to nemáš, tak sklapni a neotravuj!“

Nahý muž se nyní sklonil, přiblížil svou tvář na několik centimetrů k odkrytým vnitřnostem a orgánům. Jeho oči se pohybovaly zprava doleva, jako by po něčem pátraly. Chřípí měl rozšířené, jako by ostražitě věřil. Obočí, donedávna ještě klidné, bylo nyní zježené a celkově budil dojem velkého nahého ohaře, sledujícího stopu své kořisti.

A pak... pak přelétl přes jeho rty jedovatý úšklebek a v očích se mu objevil záblesk poznání – tajného objevu, nebo alespoň tušení. Jako by si řekl: „Ano, něco tu je, něco, co se přede mnou chce schovat!“

Muž zaklonil hlavu, zasmál se – nahlas a krátce – a pustil se do ještě zběsilejšího pátrání. Ale ne, nestačilo to, ta skrytá věc se nechtěla nechat objevit. Unikala před ním a jeho veselost se rychle změnila v zuřivou zlost!

Vztekle zavyl a s tváří znetvořenou výrazem šílené zběsilosti vytáhl z brašny malý předmět, jehož ostří se studeně zalesklo jako zrcadlo. S jasným úmyslem – jak se zpočátku zdálo – začal odřezávat od těla různé orgány, trubice a měchýře. Ale jak jeho činnost pokračovala, stávala se stále zuřivější a nevybíravější, takže nakonec se vnitřnosti po kusech nebo v celku povalovaly po těle a visely přes okraj stolu v podivných chuchvalcích, cárech, plátcích a útržcích. Ale ani to pořád nestačilo, ta věc mu stále ještě unikala.

Vyrazil ze sebe zaječení, které ve vedlejší místnosti znělo jako skřípění křídly na tabuli, jako zvuk lopaty klouzající po hrubém šterku, a s příšerným výrazem ve tváři začal vytrhávat z těla zbytky vnitřností a rozhazovat je kolem. Rozmazával si je po těle, přikládal si je k uchu a „naslouchal“ jim. Metal jimi po celé místnosti, odhazoval je přes svá skloněná ramena a do prázdného umyvadla. Všude kolem byla spousta sražené krve. A znovu se z reproduktoru ozval jeho křik, plný zklamání, zlosti a podivné úzkosti: „Tam ne! Tam ne!“

Ve vedlejší místnosti se zatím přerývaný dech muže sedícího napravo změnil v zoufalý výkřik. Náhle popadl koš stojící na stole, vrávoravě se postavil a odklopýtal do rohu. Borowitz zdráhavě připustil, že toho vydržel poměrně dost.

„Můj Bože! Můj Bože!“ začal ze sebe vyrážet muž po jeho levici, stále znovu a znovu, pokaždé hlasitěji než předtím. „To je strašné, *strašné!* Je šílený, posedlý, dábelický!“

„Je vynikající!“ zahřímal Borowitz. „Vidíš? Vidíš? Teď se teprve dostává k srdci toho všeho...“

Za stěnou zatím vytáhl nahý muž chirurgickou pilku. Jeho ruka, paže a nástroj v ní tvořily jednu velkou skvrnu rudé, šedé a stříbrné barvy, když začal řezat do těla ve středu hrudní kosti. Pot mu stékal po kůži postříkané sraženou krví a kapal z něj jako krvavý déšť, jak se celou svou váhou opíral o hrudní koš mrtvolu. Ale pilka mu nepomohla, protože se zlomila a on jí zlostně mrštil na podlahu. Zařval jako zvíře, zvedl hlavu a začal se divoce rozhlížet po místnosti. Jeho oči krátce spočinuly na kovové židli a rozzářily se náhlou inspirací. V příštím okamžiku už měl židli v ruce a použil jejích dvou noh jako páčidla.

Za příšerného zvuku lámaných kostí a trhajícího se masa se levá polovina hrudního koše pootevřela jako víko kufru, pak se zase zavřela a praskla. Mužovy ruce se ponořily dovnitř... něco praskalo a trhlo se... a znovu se vynořily ven a muž pozvedl svou výhru do výšky... ale jenom na chvíli. Pak...

Nahý muž, držící srdce oběma rukama na délku paží před sebou, s ním protančil místností, otáčeje si je v dlaních. Pevně je stiskl, přidržel si je u očí a u uší. Přitiskl si je k hrudi, mazlil se s ním a plakal přitom jako dítě. Plakal úlevou a horké slzy mu stékaly po tvářích. A v příštím okamžiku jako by ho všechna síla opustila.

Jeho nohy se roztráslly. Ještě stále si tiskl k hrudi srdce, které zničil, když klesl na podlahu, zkroucený jako plod v děloze se srdcem ukrytým ve svém náručí. Ležel nehnutě.

„A je to,“ řekl Borowitz, „doufejme!“

Vstal, přešel k reproduktoru a stiskl tlačítko „Interkom“. Ale ještě předtím, než začal mluvit, vrhl krátký pohled na své podřížené.

Jeden z nich se stále ještě se svěšenou hlavou choulil vsedě v rohu, odpadkový koš mezi roztaženýma nohama. V druhém rohu, ohnutý v pase a s rukama v bok, stál druhý a při každém nadechnutí se narovnal a při každém výdechu sklonil hlavu skoro až ke kolenům. Nahoru a dolů, nahoru a dolů. Tváře obou mužů byly zalité potem.

„Pche,“ zamručel Borowitz a řekl do mikrofonu: „Borisi? Borisi Dragosani? Slyšíš mě? Je všechno v pořádku?“ Ve vedlejší místnosti sebou muž na podlaze trhl, protáhl se, zvedl hlavu a rozhlédl se. Pak se otrásl a vstal. Teď už vypadal daleko více jako člověk než jako nepřítel robot, i když jeho kůže byla stále ještě olovnatě šedá. Jeho zesláblé nohy klouzaly po špinavé podlaze a jednu chvíli se zdálo, že upadne, ale brzy se mu vrátila rovnováha. Pak si všiml, že stále ještě drží v ruce srdce, zhnuseně se otrásl, odhodil ho a otřel si ruce o stehna.

Vypadal (jak si Borowitz pomyslel) jako někdo, kdo se jen pomalu probouzí z bouřlivé noční můry... ale nesmí mu dovolit, aby se probudil příliš rychle. Bylo tu něco, co se od něj musel Borowitz dozvědět. A musí se to dozvědět hned, dokud je to v myslí toho druhého ještě čerstvé. „Dragosani,“ řekl znovu a snažil se mluvit tak klidně, jak to jen bylo možné. „Slyšíš mě?“

Borowitzovi společníci jen pomalu získávali zpět svou sebekontrolu, a když se k němu připojili u spojovací stěny, viděli nahého muže, jak stojí a dívá se na ni. Vůbec poprvé si Boris Dragosani všiml okna, které z jeho strany nebylo ničím jiným než zdí, pokrytou mnoha malými olověnými destičkami. Díval se přímo na ně, skoro jako by je mohl spatřit, podobným způsobem, jako se dívají slepci, a řekl: „Ano, slyším vás, soudruhu generále. Měl jste pravdu: chtěl vás zabít.“

„Ha! Výborně!“ Borowitz sevřel pravou ruku v pěst a udeřil jí do dlaně levé. „Kolik jich v tom jede s ním?“

Dragosani vypadal vyčerpaně. Šedá barva jeho kůže se pomalu vytrácela a s ní jako by z jeho těla mizely poslední zbytky síly a energie. Nakonec před nimi stál, živé maso a krev, na pokraji zhroucení. Nezdálo se, že by zvednutí kovové židle, která ležela opodál, a usednutí na ni vyžadovalo mnoho síly, ale jeho

to očividně naprosto vyčerpalo. Opřel se lokty o kolena, obličej v dlaních, a jen tak seděl a díval se na zem mezi svýma nohama.

„Takže?“ řekl Borowitz do mikrofonu.

„Ještě jeden,“ odpověděl Dragosani nakonec, aniž by zvedl oči od podlahy. „Někdo, kdo je vám nablízku. Ale jeho jméno nemůžu přečíst.“

Borowitz byl zklamaný. „To má být všechno?“

„Ano, soudruhu generále.“ Dragosani zvedl hlavu, pohlédl znovu na stěnu a v jeho vodových modrých očích se zablesklo něco blízkého naléhavé prosbě. S důvěrností, které Borowitzovi společníci stěží uvěřili, pak řekl: „Grigoriji, prosím tě, neptej se mě na to.“

Borowitz mlčel.

„Grigoriji,“ promluvil znovu Dragosani, „slíbils mi –“

„Spoustu věcí,“ přerušil ho Borowitz náhle. „Ano, a máš je mít. Spoustu věcí! Za tu nejmenší věc, kterou pro mě uděláš, tě odměním mnohokrát. Za kteroukoli z nejmenších služeb, které prokážeš Sovětskému svazu, se ti odměním obrovským vděkem – i když žádný z nás neví, jak dlouho to bude trvat. Dostal ses do hloubek větších, než je celý vesmír, a já vím, že máš víc odvahy než kdejaký kosmonaut. Ve vědeckofantastických knihách se píše o monstrech, která ve skutečnosti neexistují. Ale hranice, za kterými se pohybuješ ty, jsou skutečnými doupaty hrůzy! Já to *vím*...“

Muž ve vedlejší místnosti se narovnal a znovu se otrásl. „Ano, Grigoriji,“ řekl.

I když ho Dragosani nemohl vidět, Borowitz pokýval hlavou a zeptal se: „Takže chápeš?“

Nahý muž vzdychl, znovu svěsil hlavu a řekl: „Co chceš vědět?“ Borowitz si olízl rty a naklonil se ke stěně, když říkal: „Dvě věci. Jméno muže, který se paktoval s tamhletím vykuchaným prasetem, a důkaz, kterým bych se mohl prokázat před politbyrem. Jestliže se to nedozvím, nebudu v nebezpečí jenom já, ale i ty. A vůbec celá pobočka. Uvědom si, Boris Dragosani, že v KGB jsou takoví, kteří by s radostí vykuchali nás, jen kdyby věděli, jak na to!“

Na to muž za stěnou nic neřekl, ale ohlédl se ke stolu, na kterém ležely zbytky mrtvol. Stál nad znesvěceným tělem a ve tváři se mu

zračila touha po jeho naprostém zničení. Zhluboka dýchal, plnil si plíce až po okraj a pak vzduch pomalu vypouštěl, pořád doko- la. A po každém nádechu jako by se mu hrudník rozšířil o něco víc než při nadechnutí předchozím, zatímco se barva jeho kůže měnila opět do břidlicově šedého odstínu. Po několika minutách nakonec obrátil svou pozornost k brašně, skrývající soupravu chi- rurgických nástrojů.

Borowitz byl rozrušený, nervózní a vyčerpaný. Sedl si zpátky do svého křesla uprostřed a jako by se stáhl do sebe. „Vy dva,“ zav- vrčel na své podřízené, „jste v pořádku? Michaile, zůstalo v tobě vůbec ještě něco, co by se dalo vyzvracet? Pokud ano, postav se ode mne trochu dál.“ To platilo muži po jeho levici, jehož rozšířené vlhké chrípí otevřelo v jeho křídově bledé tváři dva černé otvory. „A co ty, Andreji – už jsi skončil s vydýcháváním a rozcvičkou?“

Muž po jeho pravici otevřel ústa, ale neřekl nic, jen upíral své zavlhlé oči na stěnu a jeho ohryzek poskakoval nahoru a dolů. Ten druhý řekl: „Podívám se minimálně na začátek. A bez zvrace- ní bych se rád obešel. Mimoto, až bude po všem, byl bych rád, kdybyste mi poskytli nějaké vysvětlení. A můžete si o tom *člověku* říkat, co chcete, soudruhu generále, ale osobně si myslím, že by- chom ho měli utratit.“

Borowitz přikývl. „Dostaneš vysvětlení, až přijde čas,“ zabru- čel. „Do té doby se ale určitě shodneme, že zvracení už bylo dost.“

Dragosani pozvedl v jedné ruce něco, co vypadalo jako duté stříbrné dláto, zatímco v druhé držel malé měděné kladívko. Nasta- vil dláto do středu čela mrtvoly, máchl krátce kladívkem a přesně udeřil. Jak se dláto nořilo hlouběji do mozku, trochu mozkové tekutiny vystříklo dutým tělem dláta ven. To už bylo na Michaila příliš. Těžce polknul a vrátil se zpět do rohu, kde se třásl s tváří odvrácenou od stěny. Muž jménem Andrej zůstal stát na svém místě jako přimražený, ale Borowitz si všiml, jak křečovitě otevírá a zatíná ruce v pěst.

Nyní Dragosani odstoupil od mrtvoly a mírně přikrčený sledo- val dláto v místě, kde vystupovalo z proražené lebky. Pak pomalu přikývl, narovnal se a přistoupil zpět ke stolu, kde ležela brašna

s nástroji. Odhodil kladívko na podlahu a vytáhl tenkou ocelovou tyčinku, kterou zatlačil jediným zkušeným pohybem, překonávajícím odpor, do dutého dláta. Drátek z ušlechtilé oceli se pomalu nořil do dláta hlouběji a hlouběji, takže za chvíli tyto dva předměty vypadaly jako cigaretová špička připravená k zapálení cigarety.

„Cigaretová špička!“ zaskřehotal najednou Andrej, otočil se a slepě začal klopýtat přes podlahu místnosti. „Můj Bože, můj Bože, cigaretová špička!“

Borowitz zavřel oči. Ani on nebyl natolik tvrdý, aby vydržel tuto scénu. Už ji spatřil dříve a dodnes si ji až příliš dobře pamatoval. Minuty běžely dál: Michail se trásl ve svém rohu, Andrej stál uprostřed místnosti, zády ke stěně, a jejich nadřizený seděl ve svém křesle, s očima pevně zavřenýma. A pak –

Výkřik, který se ozval z reproduktoru, by jistě otrásl i těmi nejsilnějšími, dost možná by probudil i mrtvé. Byl plný hrůzy, naplněný po okraj příšerným vědomím, přetékajícím... vztekem? Ano, vztekem – byl to řev zraněného dravce, pomstychtivé šelmy, v jejíchž patách kráčí hrůza!

Jak výkřik umlkal, Borowitz otevřel oči a jeho obočí vylétlo nahoru. V jednom okamžiku ještě seděl v křesle a poplašeně mžoural očima, nervy napjaté k prasknutí a prsty zaťaté do opěradel křesla, v dalším chraptivě vykřikl, zvedl si paži před oči a vrhnul se plnou vahou svého těla dozadu. Křeslo se pod ním převrátilo a on se kutálel po podlaze, zatímco se stěna roztrhla v dešti střepů a kousků olova. Objevila se v ní velká trhлина, ze které vyčnívaly nohy kovové židle z vedlejší místnosti. Židle zmizela z trhliny – a objevila se znovu, prorážející další velkou díru mezi olověným obložáním a zalévající celou místnost vodopádem rozbitého skla.

„Ty svině!“ Dragosaniho křik bylo teď slyšet jak z reproduktoru, tak z otvoru ve stěně. „Ach, ty svině Grigoriji Borowitzi! Tys ho otrávil – vypálils mu mozek – a teď, ty parchante, teď jsem stejný jed vypil i já!“

Za svým vzteklým, nenávisť naplněným hlasem vskočil Dragosani do místnosti, chvíli stál jako silueta proti pozadí z ostrých, lesknoucích se skleněných zubů a pak se vrhl přes stůl a povalené

křeslo na Borowitze, který ležel natažený na podlaze. V jeho ruce se něco třpytilo – stříbrný záblesk proti šedivé kůži.

„Ne!“ zařval Borowitz a jeho hlas plný děsu se rozlehl místností.
„Ne, Borisi, to není pravda! Nejsi otrávený!“

„Lháři! Přečetl jsem si to v jeho mozku. Cítil jsem jeho bolest ve chvíli, kdy umíral. A teď je ten jed ve mně!“ Dragosani skočil na Borowitze, který se snažil vyškrábat se na nohy, znovu ho srazil k zemi a zvedl do výšky lesklý nástroj, který držel v zaťaté pěsti.

Michail až dosud stál v pozadí jako větrem zmítaný strašák, ale teď se vrhl kupředu a přitom si rukou zajel do kapsy kabátu. Druhou rukou Dragosanimu sevřel zápěstí, které už klesalo ke smrtící ráně. Krátce se rozmáchl koženým obuškem a zkušeným úderem jím zasáhl pečlivě zvolené místo jeho hlavy. Smrtící ocel vyklouzla z ruky nahého muže na zem a ten upadl tváří dolů na Borowitze, který před ním uhnul. Pak Michail pomohl staršímu muži na nohy, zatímco ten klel a nadával a jednou nebo dvakrát kopl do Dragosaniho, ležícího bezmocně na zemi. Jakmile stál na nohou, odstrčil svého mladšího podřízeného stranou a začal se oprašovat – ale jen co spatřil v Michailově ruce obušek, pochopil, co se vlastně stalo, a jeho oči se rozšířily překvapením a náhlým zděšením.

„Cože?“ vykřikl polekaně. „Tys ho praštil? Tys na něj vzal tohle? Ty hlupáku!“

„Ale soudruhu Borowitzi, generále, on –“

Borowitz ho umlčel zlobným zavrčením a udeřil ho oběma rukama do prsou, až zavrával. „Pitomče! Idiote! Modli se, aby se mu nic nestalo. Jestli věříš v nějakého boha, tak se k němu začni modlit, abys tomuhle chlapovi neublížil. Copak jsem ti neřikal, že je to unikát?“ Klekl si na jedno koleno a otočil ležícího muže na záda. Do Dragosaniho tváří se pomalu vracela barva, normální barva lidské kůže, ale tam, kde se páteř napojovala na lebku, bylo vidět velký tmavý otok. Víčka se mu chvěla, když Borowitz prohlížel starostlivě jeho tvář.

„Světlo!“ vykřikl starý generál. „Rozsvít světla naplno! Andreji, nestůj tam jako –“ odmlčel se, a zatímco Michail šel rozsvítit, di-voce se začal rozhlížet po místnosti. Andreje nebylo nikde vidět

a dveře vedoucí do místnosti byly pootevřené. „Zbabělý pes!“ zavrčel Borowitz.

„Možná šel sehnat pomoc,“ řekl Michail a pokračoval: „Sou-druhu generále, kdybych neudeřil Dragosaniho, tak by...“

„Já vím, já vím,“ řekl Borowitz netrpělivě. „Už na to nemysli a raději mi ho pomoz posadit do křesla.“

Když zvedli Dragosaniho z podlahy a položili ho do křesla, zasténal a otevřel oči. Zabodl je do Borowitzovy tváře v pohledu plném obviňující zášti. „Ty!“ vyrazil ze sebe a pokusil se postavit, ale marně.

„Uklidni se,“ řekl Borowitz, „a neblázni. Nejsi otrávený. Člověče, copak si myslíš, že se chci tak rychle zbavit svého nejcennějšího muže?“

„Ale on byl otrávený!“ zaskřehotal Dragosani. „Před necelými čtyřmi dny. Spálilo mu to mozek a on zemřel v agónii. Zdálo se mu, že mu taje hlava. A ten jed mám teď v sobě já! Potřebuji protijed! Musíš mi dát rychle protijed!“ Začal sebou divoce zmítat ve snaze odstrčit oba muže a vstát.

Borowitz přikývl, vtiskl ho svou pevnou rukou do křesla a usmál se na něj jako sibiřský vlk. Přihladil si pramen vlasů, který mu padal do čela, a řekl: „Ano, tak zemřel on. Ale ne ty, Boris, ne ty. Ten jed byl něco speciálního, úplně nová bulharská směs. Funguje rychle a vyprchá ještě rychleji. Zmizí po několika hodinách a nenechává žádné stopy. Je prakticky neodhalitelný. Je jako dýka z ledu, která tě probodne a pak roztaje.“

Michail se na ně díval s výrazem člověka, který nevěří tomu, co slyší. „Co má tohle znamenat? Jak mu můžete jen tak říct, že jsme otrávil druhého nejdůležitějšího...“

„Sklapni!“ vyštěkl Borowitz. „Jednoho dne spolkneš vlastní jazyk, Michaille Gerchove!“

„Ale...“

„Copak jsi slepý? Opravdu jsi nic nepochopil?“

Mladší muž pokrčil rameny a zmlkl. Bylo toho na něj opravdu moc. Od chvíle, kdy před třemi lety začal pracovat v pobočce, už viděl hodně podivných věcí, ale tohle už bylo opravdu příliš.

Borowitz se obrátil zpátky k Dragosanimu a stiskl mu rameno. Nahý muž byl bledý. Ani šedý, ani růžový, prostě bledý. Zachvěl se, když se ho Borowitz zeptal: „Borisi, máš to jméno? Vzpomeň si, je to opravdu důležité.“

„Jméno?“ vzhlédl k němu Dragosani.

„Říkal jsi, že je to někdo, kdo je mi nablízku. Ten muž, který mě chtěl zavraždit a spíkl se s tím vykuchaným psem vedle. Kdo to je, Borisi? Kdo?“

Dragosani přikývl, přimhouřil oči a řekl: „Ano, je ti nablízku. Jmenuje se... Ustinov.“

„Cože?“ narovnal se Borowitz a v očích se mu zablesklo náhlým pochopením.

„Ustinov?“ vyjekl Michail Gerchov. „Andrej Ustinov? Je to možné?“

„Rozhodně,“ zazněl hlas ode dveří. Ustinov vstoupil dovnitř s krutým úsměvem na své hubené tváři a v ruce třímал samopal. Hlavní mířil bezstarostně přímo na tři muže před sebou. „Budete se s tím muset smířit.“

„Ale proč?“ zeptal se Borowitz.

„Copak to není zřejmé, soudruhu generále? Je snad na světě člověk, který by toho s vámi prožil tolik jako já, aniž by vás chtěl vidět mrtvého? Tolik dlouhých let jsem, Grigoriji, snášel vaše špatné nálady a záchvaty zlosti, všechno to vaše pletichaření a intriky. Ano, až dosud jsem vám sloužil věrně. A co jsem z toho kdy měl? Čím jsem pro vás byl – čím pro vás *jsem*? Obyčejnou nulou, postradatelným přívěskem. Určitě vás potěší, že jsem byl nadaný žák. Ale váš pomocník? Ne, nikdy jsem jím nebyl. A teď bych měl udělat místo tomuhle mlíčňákovi?“ kývl pohrdavě hlavou směrem ke Gerchovovi.

Borowitzova tvář jasně odrážela jeho znechucení. „A tys byl přítom ten, kterého jsem si vybral!“ odfrkl si. „Pche! To jsem se asi musel zbláznit!“

Dragosani zasténal a zvedl ruku k obličejí. Zdálo se, že se pokouší vstát z křesla, ale upadl na kolena a pak obličejem dolů na podlahu, pokrytou střepy. Borowitz se pohnul směrem k němu.

„Stůjte, kde jste!“ vyštěkl Ustinov. „Nemůžete mu pomoci. Je mrtvý. Tak jako vy všichni.“

„Tohle ti neprojde,“ řekl Borowitz, ale z tváře se mu vytratila zdravá barva a jeho hlas zněl hluše.

„Ale projde,“ zašklebil se pohrdavě Ustinov. „V tomhle zmatku, v tomhle blázinci? Povyprávím jim zajímavou historku, tím si můžete být jist – o vás, nebezpečném šílenci, a o ještě šílenějších osobách, které pro vás pracují – a kromě toho, kdo bude vykládat jiný příběh?“ Postoupil o krok dopředu a samopal lehce zazvonil, jak natáhl závěr a vsunul náboj do hlavně.

Na podlaze u jeho nohou ležel Boris Dragosani, který vůbec nebyl v bezvědomí. Jeho zhroucení byla pouze záminka k tomu, aby se dostal z dosahu zbraně. Nyní se jeho prsty sevřely kolem rukojeti malého chirurgického skalpelu s ostřím ve tvaru kopy. Ustinov postoupil o další krok kupředu, s úšklebkem pozvedl samopal a nečekaně udeřil pažbou Borowitze do tváře. Když generál padal s tváří zalitou krví z rozbitých úst, Ustinov odjistil zbraň a zmáčkl spoušť.

První výstřel zasáhl Borowitze do pravého ramene, roztočil ho jako korouhvičku a smýkl jím na podlahu. Tatáž střela zvedla Gerchova do vzduchu, až přeletěl celou místnost, a mrštila jím o zeď. Vteřinu se o zeď opíral jako ukřižovaný, s rukama roztaženýma, a pak udělal krok dopředu, z úst mu vytryskl proud krve a upadl tváří na podlahu. Zeď byla v místě, kde se o ni opíral, šarlatově rudá.

Borowitz pozpátku couval a táhl přitom zraněnou pravou ruku po zemi, až jeho ramena narazila na stěnu. Nebyl schopen udělat cokoli jiného, a tak zůstal sedět a čekal, co bude dál. Ustinov se divoce zašklebil a vycenil zuby jako žralok před útokem. Namířil zbraň na Borowitzovo břicho a obemkl svůj ukazováček kolem spouště. V tu chvíli se ze země vztyčil Dragosani a jedním silným řezem přetal Ustinovovu podkolenní šlachy. Ustinov zařval a Borowitz také, jak se vystřelená kulka zaryla do zdi těsně vedle jeho hlavy.

Dragosani se zachytil Ustinovova kabátu, pozvedl se na kolena a naslepo bodl ještě jednou. Ostrá čepel prořízla kabát, sako,